СЛАВНИ ФРАНЦУСКИ ПИСАЦ ТВРДИ ДА ЈЕ ЗАПАДНА ЕВРОПА НА РУБУ СМРТИ

Република издала Отаџбину

Имигрантска инвазија Европе, нарочито муслиманска, очито представља вид европског самоубиства. Загробни мук медија, систематско прикривање и рад на сопствену штету, социјална сида најширих размера, робовање идеологији која Европу лишава права на одбрану — све су то симптоми слома. Да ли ће из последњих упоришта вечне Европе, ипак, доћи велики преокрет и започети нова реконкиста?

Пише: Жан Распај*

Шта да-нас зна-чи би-ти Фран-цуз?

Вр-тео сам се око те-ме као дре-си-ра-ни пас око сум-њи-вог па-ке-та, ко-ји је те-шко пип-ну-ти, а да не екс-пло-ди-ра. По-сто-ји опа-сност од гра-ђан-ске смр-ти. Ипак, пи-та-ње је ка-пи-тал-но. Окле-вао сам. Уто-ли-ко ви-ше што сам још 1973. го-ди-не, об-ја-вљу-ју-ћи „Ло-гор све-та-ца", већ ре-као ско-ро све на ту те-му. Не-мам не-што на-ро-чи-то да до-дам, осим што ве-ру-јем да је са-да до-го-ре-ло до но-ка-та.

На-и-ме, убе-ђен сам да је на-ша суд-би-на Фран-цу-за за-пе-ча-ће-на, јер „они су у сво-јој ку-ћи ка-да су у мо-јој ку-ћи” (Ми-те-ран), у кри-лу „Евро-пе чи-ји су ко-ре-ни јед-на-ко му-сли-ман-ски ко-ли-ко и хри-шћан-ски” (Ши-рак), по-што је ста-ње не-по-врат-но све до ко-нач-ног пре-о-кре-та око 2050. го-ди-не у ко-јој ће „чи-стих Фран-цу-за” би-ти тек по-ло-ви-на – и то ста-ри-ја – ста-нов-ни-штва зе-мље, а оста-ли ће би-ти Афри-кан-ци, Ма-гре-бља-ни или црн-ци и Ази-ја-ти са свих стра-на, по-ре-клом из не-ис-црп-ног ре-зер-во-а-ра „тре-ћег све-та”, уз пре-о-вла-да-ва-ју-ћи ислам, фун-да-мен-та-ли-сте и след-бе-ни-ке џи-ха-да, и то ће би-ти тек по-че-так игре.[1]

Ни-је уме-ша-на са-мо Фран-цу-ска. Це-ла Евро-па иде ка смр-ти. Опо-ме-на има – из-ве-штај УН (ко-ји се то-ме при-дру-жу-је), по-себ-но не-за-о-би-ла-зни ра-до-ви Жан-Кло-да Ше-снеа и Жа-ка Ди-па-ки-јеа – али они су си-сте-мат-ски при-кри-ва-ни и те-жи се ка дез-ин-фор-ма-ци-ји. Ско-ро за-гроб-ни мук ме-ди-ја, вла-да и ин-сти-ту-ци-ја Европ-ске Уни-је о де-мо-граф-ском кра-ху пет-на-е-сто-ри-це је је-дан од нај-по-ра-зни-јих фе-но-ме-на на-шег до-ба. Ка-да се ро-ди не-ко де-те у мо-јој по-ро-ди-ци или код мо-јих при-ја-те-ља, не мо-гу да гле-дам ту бе-бу, а да не за-ми-шљам шта му се спре-ма због не-бри-ге „вла-да-ра” и са чи-ме ће се су-о-чи-ти за вре-ме сво-га жи-во-та…

УБИ-СТВО ХУ-МА-НИ-ЗМОМ

Не тре-ба ни го-во-ри-ти о то-ме да „чи-сти Фран-цу-зи” — за-глу-ше-ни там-та-мо-ви-ма људ-ских пра-ва, „при-хва-та-ња дру-го-га”, „уде-љи-ва-ња ми-ло-сти” та-ко дра-гог на-шим би-ску-пи-ма, итд., при-ти-сну-ти чи-та-вим ре-пре-сив-ним ар-се-на-лом за-ко-на на-зва-них „ан-ти-ра-си-стич-ким”, усло-вље-ни још од ра-ног де-тињ-ства кул-тур-ним и вас-пит-ним „ме-ле-ством”, им-пе-ра-ти-ви-ма „плу-рал-не Фран-цу-ске” и свим ве-тро-ви-ма ста-рог хри-шћан-ског ми-ло-ср-ђа — не-ће ви-ше има-ти дру-гог из-бо-ра осим да под-лег-ну и да се, без гун-ђа-ња, сто-пе са но-вим ти-пом „гра-ђа-ни-на” Фран-цу-ске у 2050. го-ди-ни. Ипак, не тре-ба са-свим оча-ја-ва-ти. Сва-ка-ко ће оста-ти оно што се на-зи-ва ет-но-ло-ги-јом „изо-ло-ва-них” ја-ких ма-њи-на, мо-жда пет-на-е-стак

ми-ли-о-на Фран-цу-за – и то не свих бе-ле ра-се – ко-ји ће још го-во-ри-ти на-шим ско-ро са-чу-ва-ним је-зи-ком и ко-ји ће се на-дах-њи-ва-ти на-шом кул-ту-ром и на-шом исто-ри-јом она-кви-ма ка-кве су нам пре-не-ле на-ше прет-ход-не ге-не-ра-ци-је. То не-ће би-ти ла-ко за њих.

На-су-прот раз-ли-чи-тим „за-јед-ни-ца-ма" ко-је се да-нас фор-ми-ра-ју на ру-ше-ви-на-ма ин-те-гра-ци-је (бо-ље ре-ћи на њо-ној про-гре-сив-ној ин-вер-зи-ји: ми се са-да ин-те-гри-ше-мо са „дру-гим", а не обр-ну-то), „за-јед-ни-ца-ма" ко-је ће, у 2050. го-ди-ни, да се ко-нач-но и не-сум-њи-во ин-сти-ту-ци-о-нал-но усто-ли-че, ово ће би-ти, на не-ки на-чин – тра-жим од-го-ва-ра-ју-ћи тер-мин – сво-је-вр-сна за-јед-ни-ца фран-цу-ске веч-но-сти. Она ће се осла-ња-ти на сво-ју по-ро-ди-цу, свој на-та-ли-тет, бра-ко-ве уну-тар сво-је за-јед-ни-це пре-жи-вља-ва-ња, сво-је шко-ле, сво-је па-ра-лел-не ре-сур-се со-ли-дар-но-сти, мо-жда чак и на сво-је ге-о-граф-ске обла-сти, сво-је де-ло-ве те-ри-то-ри-је, сво-је квар-то-ве, сво-ја без-бед-на ме-ста и, за-што не, на сво-ју хри-шћан-ску и ка-то-лич-ку ве-ру, при че-му ће има-ти не-ке шан-се ако тај бе-тон бу-де чврст.

То се не-ће до-па-сти. До не-спо-ра-зу-ма ће до-ћи пре или ка-сни-је. Не-што као ели-ми-на-ци-ја ку-ла-ка пу-тем при-год-них за-кон-ских сред-ста-ва. А он-да?

Он-да ка-да сви ко-ре-ни бу-ду за-тр-ти, Фран-цу-ску ће на-се-ља-ва-ти са-мо пу-сти-ња-ци. Жи-ве-ће у љу-шту-ра-ма на-пу-ште-ним од пред-став-ни-ка јед-не за-у-век не-ста-ле вр-сте ко-ја се на-зи-ва-ла фран-цу-ском вр-стом и ко-ја се из-ни-шти-ла кроз ко зна ка-кву ге-нет-ску ме-та-мор-фо-зу у оно што ће у дру-гој по-ло-ви-ни ово-га ве-ка би-ти са-мо пре-ру-ше-но у фран-цу-ско име. Тај про-цес је већ по-чео.

НА-ДА У ПРЕ-О-КРЕТ

По-сто-ји јед-на дру-га прет-по-став-ка ко-ју мо-гу да фор-му-ли-шем ис-кљу-чи-во као лич-ну и због ко-је би тре-ба-ло пр-во да се кон-сул-ту-јем са мо-јим адво-ка-том: зад-ње ен-кла-ве ће да оп-ста-ну све док не за-поч-ну не-ку вр-сту „ре-кон-ки-сте”,[2] не-сум-њи-во раз-ли-чи-те од шпан-ске, али ин-спи-ри-са-не истим раз-ло-зи-ма. Мо-гао би се на-пи-са-ти опа-сан ро-ман о то-ме

.

Ти-ме се ја не-ћу ба-ви-ти, јер већ сам ре-као сво-је. Аутор та-квог ро-ма-на ве-ро-ват-но још ни-је ни ро-ђен, али си-гу-ран сам да ће се та-ква књи-га по-ја-ви-ти у од-ре-ђе-ном тре-нут-ку...

Оно што не успе-вам да схва-тим и због че-га за-па-дам у ам-бис ду-бо-ко по-тре-сне збу-ње-но-сти је-сте: за-што и ка-ко то-ли-ко оба-ве-ште-них Фран-цу-за и фран-цу-ских по-ли-ти-ча-ра уче-ству-ју све-сно, ме-то-дич-но, не усу-ђу-јем се да ка-жем ци-нич-но, у жр-тво-ва-њу од-ре-ђе-не Фран-цу-ске (из-бег-ни-мо при-дев „веч-не” ко-ји пла-ши фи-не умо-ве) на ол-та-ру пре-те-ра-ног уто-пиј-ског ху-ма-ни-зма? Исто пи-та-ње по-ста-вљам се-би и у по-гле-ду свих тих сву-да при-сут-них ор-га-ни-за-ци-ја за ова или она пра-ва, као и у по-гле-ду свих тих ли-га, тих фо-ру-ма ми-шље-ња, тих пла-ће-них ра-ди-о-ни-ца, тих ма-ни-пу-ла-тив-них мре-жа ко-је су се ин-фил-три-ра-ле у све зуп-ча-ни-ке др-жа-ве (обра-зо-ва-ње, суд-ство, по-ли-тич-ке пар-ти-је, син-ди-ка-ти, итд.), у по-гле-ду тих без-број-них ску-пља-ча пе-ти-ци-ја, тих ме-ди-ја ко-ји су с тим са-гла-сни и свих тих „ин-те-ли-џен-са” ко-ји из да-на у дан не-ка-жње-но убри-зга-ва-ју ане-сте-тич-ке суп-стан-це у још увек здрав ор-га-ни-зам фран-цу-ске на-ци-је.

АМ-БИС „ПО-ЛИ-ТИЧ-КЕ КО-РЕКТ-НО-СТИ”

Иако мо-гу, на кра-ју кра-је-ва, да им при-знам и не-ку искре-ност, са јед-не стра-не, му-ка ми је, са дру-ге, што мо-рам да ка-жем да су то мо-ји су-на-род-ни-ци. Му-ка ми је за-то што ме бо-ли тај от-пад-нич-ки го-вор, али по-сто-ји још јед-но об-ја-шње-ње: они ме-ша-ју Фран-цу-ску са ре-пу-бли-ком. „Ре-пу-бли-кан-ске вред-но-сти” се на-бра-ја-ју до бес-кра-ја, пре-за-си-ће-ни смо њи-ма, али ни-ка-да се, при том, не по-зи-ва-мо на Фран-цу-ску. Фран-цу-ска је, пре све-га, те-ле-сна отаџ-би-на. Са дру-ге стра-не, ре-пу-бли-ка је са-мо об-лик вла-да-ви-не, си-но-ним за иде-о-ло-шке вла-да-ви-не,

иде-о-ло-ги-је са ве-ли-ким „И”, за ве-ли-ко-слов-не иде-о-ло-ги-је. Чи-ни ми се, на не-ки на-чин, да они из-да-ју отаџ-би-ну због ре-пу-бли-ке.

У мно-штву при-ме-ра ко-је сам ску-пио у де-бе-ле до-си-јее што по-твр-ђу-ју овај би-ланс, ево јед-ног ко-ји под пла-штом до-бре на-ме-ре осве-тља-ва сву ве-ли-чи-ну што-те. То је из-вод из јед-ног го-во-ра Ло-ра-на Фа-би-ју-са на кон-гре-су со-ци-ја-ли-ста у Ди-жо-ну, 17. ма-ја 2003: „Ка-да Ма-ри-ја-на[2] на-ших оп-шти-на-ра бу-де до-би-ла лик ле-пе Фран-цу-ски-ње по-те-кле из ими-гра-ци-је, та-да ће Фран-цу-ска на-чи-ни-ти ве-ли-ки ко-рак, јер ће пот-пу-но за-жи-ве-ти вред-но-сти ре-пу-бли-ке…”

По-што смо већ код ци-та-та ево још два на кра-ју: „Ни-ка-кве атом-ске бом-бе не-ће мо-ћи да спре-че та-лас пли-ме ко-ју ће чи-ни-ти ми-ли-о-ни љу-ди што ће кре-ну-ти, јед-но-га да-на, са ју-жног и си-ро-ма-шног де-ла све-та да би упа-ли у од-шкри-ну-те про-сто-ре се-вер-не по-лу-лоп-те у тра-га-њу за оп-стан-ком.” (Пред-сед-ник Бу-ме-ди-јан, март 1974)

А ево и ци-та-та узе-тог из два-де-се-те гла-ве *От-кро-ве-ња*: „И ка-да се сврши хи-ља-да го-ди-на, пу-сти-ће се со-то-на из там-ни-це сво-је, и из-и-ћи ће да ва-ра на-ро-де по сва че-ти-ри кра-ја зе-мље… ко-ји-јех је број као пи-је-сак мор-ски. И изи-ђо-ше на ши-ри-ну зе-мље, и оп-ко-ли-ше око сви-је-ти-јех, и град љу-бе-зни…”
<

* Аутор је је-дан од нај-у-глед-ни-јих жи-вих пи-са-ца Фран-цу-ске

(Јун 2005)

НАПОМЕНЕ

[1] Фи-ни хо-џа из Ве-ни-си-јеа, у скла-ду са јус со-ли (пра-во др-жа-вљан-ства сте-че-но ро-ђе-њем на од-ре-ђе-ној те-ри-то-ри-ји – прим. прев.), има по-том-ство од ше-сна-ест ма-лих фран-цу-ских гра-ђа-на.

[2] *Ре-кон-ки-ста* је шпан-ски из-раз ко-ји озна-ча-ва по-нов-но хри-шћан-ско осва-ја-ње Пи-ри-нej-ског по-лу-о-стр-ва и про-те-ри-ва-ње Ара-бља-на – прим. прев.

[3] *Ма-ри-ја-на* је ме-та-фо-рич-ки на-род-ни из-раз ко-ји озна-ча-ва Фран-цу-ску. То де-вој-ка ко-ја је сим-бол Фран-цу-ске, по-ред оста-лог и за-то што но-си и фран-цу-ску тро-бој-ку на че-лу.